
650

Besluit van 4 december 1991, houdende wijziging van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder, van het Hinderbesluit en van het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne

---

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 21 maart 1991, no. MJZ21391045, gedaan in overeenstemming met Onze Ministers van Economische Zaken en van Verkeer en Waterstaat;

Gelet op de artikelen 16, eerste lid, 181, negende lid, en 182, eerste lid, van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99) alsmede, voor zover het betreft de artikelen IV en V van dit besluit, op de artikelen 4, vierde lid, en 30e van de Hinderwet (Stb. 1981, 410) en, voor zover het betreft artikel VI van dit besluit, op de artikelen 61z en 81 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133), artikel II van de Wet van 30 maart 1988 tot uitbreiding van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne met regels met betrekking tot de financiering van het beleid op het gebied van de milieuhygiëne (Stb. 1988, 113) en artikel 144b van de Provinciewet (Stb. 1962, 17);

De Raad van State gehoord (advies van 29 oktober 1991, no. WO8.91 0159);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 29 november 1991, no. MJZ29N91025, uitgebracht in overeenstemming met Onze Ministers van Economische Zaken en van Verkeer en Waterstaat;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder (Stb. 1981, 671)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1, onderdeel VI, onder a, komt te luiden:

a. Inrichtingen voor de winning van steen, met uitzondering van mergel, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10^5 kg/h of meer;.

B

Artikel 1, onderdeel VI, onder c, komt te luiden:

c. Inrichtingen voor het breken, zeven of drogen van zand, grind of steen, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10^8 kg/a of meer, indien zodanige inrichting niet een inrichting is voor zand- of grindwinning waarvoor op grond van artikel 3 van de Ontgrondingenwet (Stb. 1965, 509) een vergunning is vereist;.

ARTIKEL II

1. De termijn voor vaststelling van een zone, bedoeld in artikel 182, eerste lid, van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99), bedraagt voor inrichtingen als bedoeld in artikel 1, onderdeel VI, onder c, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder, zoals dat ingevolge dit besluit is komen te luiden, twee jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

2. Artikel 53, tweede lid, van de Wet geluidhinder is niet van toepassing.

ARTIKEL III

1. Indien voor een inrichting die als gevolg van de inwerkingtreding van dit besluit niet meer behoort tot een categorie als bedoeld in artikel 1, onderdeel VI, onder a of c, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder bij onherroepelijk geworden beslissing voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit is verleend:

- a. een vergunning als bedoeld in artikel 17 van de Wet geluidhinder en
- b. een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet,

worden de voorschriften verbonden aan de in onderdeel a bedoelde vergunning toegevoegd aan de in onderdeel b bedoelde vergunning.

2. Indien voor een inrichting als bedoeld in het eerste lid voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit:

- a. een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 17 van de Wet geluidhinder is ingediend, maar op die aanvraag op dat tijdstip nog niet is beslist en

b. bij onherroepelijk geworden beslissing een vergunning is verleend als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet,

wordt de in onderdeel a bedoelde aanvraag gelijkgesteld met een verzoek van de houder van de vergunning, bedoeld in onderdeel b, aan de verleende vergunning alsnog voorschriften te verbinden of, indien de vergunning onder voorschriften is verleend, nieuwe voorschriften toe te voegen als bedoeld in artikel 26 van de Hinderwet.

3. Indien voor een inrichting als bedoeld in het eerste lid voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit is ingediend:

- a. een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 17 van de Wet geluidhinder en

b. een verzoek om een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet,

maar daarover op dat tijdstip nog niet is beslist, blijft de in onderdeel a bedoelde aanvraag buiten behandeling.

4. Indien voor een inrichting als bedoeld in het eerste lid voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit omtrent een vergunning is beslist krachtens artikel 17 van de Wet geluidhinder, blijft het voor dat tijdstip met betrekking tot het beroep tegen die beslissing geldende recht van toepassing. Indien besloten wordt tot verlening van een vergunning krachtens artikel 17 van de Wet geluidhinder en die beslissing onherroepelijk is geworden, is het eerste lid van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL IV

Het Hinderbesluit (Stb. 1953, 36)² wordt als volgt gewijzigd:

Na artikel 1a wordt een artikel ingevoegd, dat als volgt komt te luiden:

Artikel 1b

Het provinciaal bestuur is bevoegd een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet te verlenen voor:

a. inrichtingen voor de winning van zand of grind, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10⁵ kg/h of meer;

b. inrichtingen voor het breken, zeven of drogen van zand, grind of steen, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10⁸ kg/a of meer, indien zodanige inrichting een inrichting is voor zand- of grindwinning waarvoor op grond van artikel 3 van de Ontgrondingenwet (Stb. 1965, 509) een vergunning is vereist, en

c. inrichtingen voor de winning van mergel.

ARTIKEL V

1. Een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet, bij onherroepelijke beslissing verleend door het gemeentebestuur voor een inrichting als bedoeld in artikel 1b van het Hinderbesluit, wordt gelijkgesteld met een vergunning verleend door het provinciaal bestuur.

2. Indien voor een inrichting als bedoeld in artikel 1b van het Hinderbesluit een verzoek om een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit is ingediend bij het gemeentebestuur, maar op dat verzoek op dat tijdstip nog niet is beslist, wordt dat verzoek gelijkgesteld met een zodanig verzoek ingediend bij het provinciaal bestuur. Het gemeentebestuur zendt het verzoek onverwijld aan het betrokken provinciaal bestuur.

3. Indien het gemeentebestuur voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit een beslissing omtrent een vergunning voor een inrichting als bedoeld in artikel 1b van het Hinderbesluit heeft genomen, blijft met betrekking tot het beroep het gemeentebestuur het bevoegd gezag. Indien besloten wordt tot verlening van een vergunning krachtens artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet en die beslissing onherroepelijk is geworden, is het eerste lid van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL VI

Het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1990, 174)³ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 9 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid vervalt «, gemeenten en andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen».

2. Aan het eerste lid wordt na onderdeel b – onder vervanging van de punt aan het slot door een puntkomma – een onderdeel toegevoegd, luidende:

c. akoestisch onderzoek naar de doeltreffendheid van de in aanmerking komende maatregelen ter voorkoming of beperking van aanzienlijke geluidhinder buiten een inrichting:

1°. voor de winning van zand of grind met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10^5 kg/h of meer, of

2°. voor het breken, zeven of drogen van zand, grind of steen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10^8 kg/a of meer, indien zodanige inrichting een inrichting is voor zand- of grindwinning waarvoor op grond van artikel 3 van de Ontgrondingenwet (Stb. 1965, 509) een vergunning is vereist.

3. Onder aanduiding van de leden 2, 3 en 4 als 3, 4 en 5 wordt na het eerste lid een lid ingevoegd, luidende:

2. Onze Minister kan op aanvraag aan gemeenten en andere openbare lichamen of gemeenschappelijke organen een bijdrage verlenen in de kosten, bedoeld in het eerste lid, onder a en b.

B

In artikel 11 wordt «9, eerste lid, onder a en b,» vervangen door: 9, eerste lid, onder a, b en c, en tweede lid,.

C

In de aanhef van artikel 12 wordt na «artikel 9, eerste lid, onder a,» ingevoegd: of bedoeld in artikel 9, tweede lid, juncto artikel 9, eerste lid, onder a,.

D

In de aanhef van artikel 13 wordt na «artikel 9, eerste lid, onder b,» ingevoegd: of bedoeld in artikel 9, tweede lid, juncto artikel 9, eerste lid, onder b,.

E

Na artikel 13 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 13a

De bijdrage in de kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder c, wordt geweigerd, indien:

a. de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig de in artikel 11 bedoelde regels;

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 10 september 1985, St. 551.

² Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 25 januari 1990, Stb. 53.

³ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1991, Stb. 542.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 14 januari 1992, nr. 9.

- b. het akoestisch onderzoek niet is uitgevoerd met inachtneming van de regels, bedoeld in artikel 73 van de Wet geluidhinder;
- c. het akoestisch onderzoek niet is aangemeld voor het geldende meerjarenprogramma geluidhinderbestrijding of
- d. de geluidbelasting van de gevel van de hoogstbelaste woning op het tijdstip van de aanvraag 55 dB(A) of minder bedraagt.

F

Artikel 18 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt na «onder a» ingevoegd: en c, of bedoeld in artikel 9, tweede lid, juncto artikel 9, eerste lid, onder a.
2. In het tweede lid wordt na «onder b, 1°,» ingevoegd: of bedoeld in artikel 9, tweede lid, juncto artikel 9, eerste lid, onder b, 1°.
3. In het derde lid wordt na «onder b, 2°,» ingevoegd: of bedoeld in artikel 9, tweede lid, juncto artikel 9, eerste lid, onder b, 2°.

G

In artikel 80 wordt «artikel 9, eerste lid, onder a en b,» vervangen door: artikel 9, eerste lid, onder a, b en c, en tweede lid,.

ARTIKEL VII

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 4 december 1991

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *tiende* december 1991

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

Paragraaf 1. Inleiding

In het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder (Stb. 1981, 671), verder te noemen: Besluit categorie A-inrichtingen, worden inrichtingen aangewezen die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken. Op grond van hoofdstuk V van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99) dienen rond industrieterreinen waar dergelijke inrichtingen kunnen worden gevestigd, zones te worden vastgesteld buiten welke de geluidbelasting een waarde van 50 dB(A) niet te boven mag gaan. Inrichtingen voor de winning van grind en de verwerking van zand of grind vallen voor een groot deel onder artikel 1, onderdeel VI, onder a en c, van het Besluit categorie A-inrichtingen. De terreinen waarop deze inrichtingen gevestigd worden dienen derhalve te worden gezoneerd.

In de nota Gegrond Ontgronden (Kamerstukken II, 1988/89, 21 100, nr. 1-2, blz. 19/20) is aangegeven dat deze zoneringsregeling niet goed is toegesneden op inrichtingen voor de winning van grind en de verwerking van zand of grind. Reden daarvoor is dat die activiteiten niet steeds op dezelfde plaats geschieden, maar achtereenvolgens in de verschillende delen van het concessiegebied plaatsvinden. Dit heeft tot gevolg dat de inrichtingen op geen enkel moment volledig gebruik maken van de zone die voor hen is vastgesteld. Daarentegen kan de zoneringsregeling de ruimtelijke ontwikkelingen beperken die de provinciale en gemeentelijke overheden voor ogen hebben in de zone rond het concessiegebied gedurende de gehele periode waarin bedoelde activiteiten in het concessiegebied worden ontplooid, ook al is er geen sprake meer van geluidsoverlast in de delen waar de activiteiten reeds hebben plaatsgevonden.

Bij de voorbereiding van de nota Gegrond Ontgronden is besloten te komen tot opheffing van de zoneringsverplichting voor installaties voor de winning van grind en de verwerking van zand of grind en nader onderzoek te doen naar de geluidsnormen die gehanteerd moeten worden voor deze inrichtingen. Dit onderzoek is inmiddels voltooid. De resultaten zijn neergelegd in het rapport Geluid van grindwininstallaties.¹ Op basis van de resultaten van dit onderzoek is overleg gevoerd met het betrokken bedrijfsleven. Voorts is de notitie Beleidsbepaling geluidhinder en ontgronden (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 28 november 1988) uitgebracht ter onderbouwing van het regeringsbeleid inzake de regulering van de geluidhinder door inrichtingen voor het winnen van grind en verwerken van zand of grind. De hoofdlijnen van dit beleid zijn in de nota Gegrond Ontgronden uiteengezet. Het onderhavige besluit is een uitwerking van het beleid dat in de notitie en de nota is opgenomen.

Het Interprovinciaal overleg en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten hebben naar aanleiding van de Notitie beleidsbepaling geluidhinder en ontgronden tot uitdrukking gebracht, dat voor de kosten van akoestische onderzoeken en van saneringsmaatregelen regelingen dienen te worden getroffen.

Onderkend wordt dat de sanering van deze inrichtingen financieel dient te worden ondersteund. De Hinderwet kent geen bijzondere regeling op grond waarvan het Rijk dat kan doen. Het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1990, 174) maakt dit mogelijk. Het onderhavige besluit regelt de vergoeding van de kosten van akoestische saneringsonderzoeken voor de inrichtingen voor zand- of grindwinning.

¹ Geluid van grindwininstallaties. Mogelijkheden tot bronreductie en implicaties met betrekking tot kosten en aan te houden afstanden tot woonbebouwing, M + P Raadgevende Ingenieurs b.v. (november 1988).

Paragraaf 2. Uitgebrachte commentaren

Een ontwerp van een besluit tot wijziging van het Besluit categorie A-inrichtingen en van het Hinderbesluit is op 4 oktober 1990 gepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt. 193), te zamen met een ontwerp van een besluit tot wijziging van het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Nadien zijn beide ontwerpen samengevoegd tot één.

Een commentaar op beide ontwerpen is gezonden door de Federatie van Oppervlaktedelfstoffenwinnende Industrieën Klei, Grind, Zand, Mergel e.d. (FODI), door de Nederlandse Vereniging van Regionale Industriezand- en Grindproducenten (NEVRIP), door de Stichting Natuur en Milieu, door gedeputeerde staten van de provincie Limburg en door mr. R.H.M.J. baron van Hövell tot Westerflier namens de Stichting Milieufederatie Limburg, de Bond Heemschut Afdeling Limburg, het Comité «Stevol nee», het Comité «Stop Grintwinning Herten», de Buurtvereniging Berclara te Echt-Berkelaer en het Federatief Verband tegen Ontgrindingen in Born. De B.V. Grint- en Zandexploitatie Maatschappij v/h Gebrs. Smals tenslotte heeft meegedeeld het commentaar van de FODI te onderschrijven.

In algemene zin kan over de uitgebrachte commentaren het volgende worden opgemerkt.

De FODI noemt de wijziging van de categorie-omschrijving VIa in het Besluit categorie A-inrichtingen in overeenstemming met het voorstel terzake in de Nota Gegrond Ontgronden en is van mening dat eindelijk een aantal knelpunten lijkt te worden opgeheven. De FODI betreurt het dat nog geen duidelijk inzicht in de geluidsvoorwaarden bestaat. Indien de grenswaarde van 60 dB(A) niet als algemeen maximum zal gelden, zullen voor de grindproducenten omvangrijke investeringen en organisatorische maatregelen nodig zijn, die niet onder alle omstandigheden en op korte termijn kunnen worden verlangd, terwijl bij de grindproducenten wel dringend behoefte bestaat aan het opstarten van de grindwinning in nieuwe lokaties. Van overheidswege wordt een geleidelijke inkrimping van de natte grindwinning in Nederland beoogd, aldus de FODI, waardoor de grindproducenten geen enkele zekerheid hebben omtrent hun mogelijkheden na uitwinning van de huidige concessiegebieden. De FODI stelt dat het bevoegd gezag in redelijkheid niet geluidbeperkende maatregelen kan verlangen waarvan de kosten niet kunnen worden afgeschreven binnen de tijdsperiode waarvoor de betrokken ontgrondingsvergunning wordt verleend.

In andere commentaren wordt in het algemeen bezorgdheid geuit over de zand- en grindwinningen. De Stichting Natuur en Milieu acht overheveling van installaties voor grindwinning naar de Hinderwet bespreekbaar, mits het beleid inzake de toegestane geluidbelasting niet wordt gewijzigd. De stichting maakt zich zorgen over een mogelijke versoepeling van de normstelling voor toelaatbare geluidhinder. Het overhevelen van de geluidnormering voor grindwinning naar de Hinderwet mag niet tot een uitholling van het geluidhinderbeleid leiden.

De groeperingen namens wie mr. R.H.M.J. baron van Hövell tot Westerflier een commentaar zendt hebben zich onder meer ten doel gesteld de verdere afgraving van het Middenlimburgse Maasdal te stuiten vanwege de nodeloze en veelal onherstelbare vernietiging die deze ingreep toebrengt aan leefomgeving, landschap en milieu. Men meent dat de wijziging van het Besluit categorie A-inrichtingen haaks staat op de hoofddoelstelling van de Nota Gegrond Ontgronden, dat op een maatschappelijk verantwoorde wijze en uitgaande van een beleid gericht op een zo zuinig mogelijk gebruik van oppervlaktedelfstoffen, zorg wordt gedragen voor de toelevering van voldoende oppervlaktedelf-

stoffen. Men is van oordeel dat grindwinning niet langer een maatschappelijk belang dient. De werkgelegenheid is op provinciaal niveau slechts een kwestie van promillages en door toename van de recycling kan op zeer korte termijn een einde komen aan de grindwinning in Limburg. Gewezen wordt voorts op het Verdrag van Bern inzake het behoud van wilde dieren en planten en hun natuurlijk milieu in Europa (Trb. 1979, 175, Nederlandse tekst Trb. 1980, 60) en de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (Pb EG L 103), de zogenoemde EG-Vogelrichtlijn. Het besluit zou daarmee in strijd zijn, aldus het commentaar van mr. R.H.M.J. baron van Hövell tot Westerfliet.

Het onderhavige besluit heeft geen betrekking op de vraag of al dan niet vergunning dient te worden verleend voor de winning van grind, maar op de vraag op basis van welk wettelijk regime een vergunning kan worden verleend en wie daarbij het bevoegd gezag is. Het oordeel of zand- en grindwinning op een bepaalde plaats wenselijk is en welke voorwaarden daarbij gelden is in handen van dat bevoegde gezag gelegd. Daarbij kunnen verschillende belangen worden meegewogen, naast geluidhinder bijvoorbeeld ruimtelijke ordening en flora en fauna. Mede bij de vergunningverlening door het bevoegd gezag dient met die belangen rekening te worden gehouden. Ter zake van het onderhavige besluit is dat niet aan de orde.

Op de wijziging van de circulaire Industrielawaai wordt in paragraaf 5 van deze nota van toelichting ingegaan. Het onderhavige besluit heeft in beginsel geen invloed op de wijziging van die circulaire.

Naar aanleiding van de commentaren is het besluit op twee punten gewijzigd. De commentaren van gedeputeerde staten van Limburg, van de FODI en van de NEVRIP hebben geleid tot een aanpassing inzake inrichtingen voor de winning van zand met een capaciteit van ten minste 100 000 kilogram per uur en de commentaren van gedeputeerde staten van Limburg en van de FODI tot een aanpassing inzake de winning van mergel. In het navolgende wordt daar nader op ingegaan.

Gedeputeerde staten van Limburg stellen dat het uit een oogpunt van eenduidige systematiek en helderheid van regelgeving aanbeveling verdient behalve de inrichtingen voor de winning van grind met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 kilogram per uur of meer, ook de inrichtingen voor de winning van zand met een gelijke capaciteit onder het bevoegd gezag van de provincie te brengen. De NEVRIP meent dat het ondoenlijk is in deze sector een scherp onderscheid te maken tussen een inrichting voor de winning van grind en een inrichting voor de winning van zand. Ook volgens deze organisatie zou het provinciaal bestuur het bevoegd gezag moeten zijn. De FODI ziet een gevaar bij gecombineerde inrichtingen voor zand- en grindwinning. Indien bij zodanige inrichting voor wat betreft de grindwinning wel aan de capaciteitsnorm wordt voldaan, maar voor wat betreft het breken, zeven of drogen van zand of grind de capaciteitsnorm niet wordt gehaald, zou een gemeentebestuur zich op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van twee inrichtingen: een voor de winning van grind, waarvoor het provinciaal bestuur het bevoegd gezag is en een voor de winning van zand, waarvoor het gemeentebestuur bevoegd is tot afgifte van een vergunning op grond van de Hinderwet.

Met de bezwaren kan worden ingestemd. In het besluit is opgenomen dat ook inrichtingen voor de winning van zand met een capaciteit ten aanzien daarvan van ten minste 100 000 kilogram per uur onder het bevoegd gezag van het provinciaal bestuur vallen.

Gedeputeerde staten van Limburg menen dat het begrip «steen» verduidelijkt dient te worden. Zij vragen of onder steen ook mergel wordt begrepen en welke steenwinning, anders dan mergelwinning, in Nederland plaatsvindt. De winning van mergel is relatief geluidarm en zou onder de Hinderwet en het bevoegd gezag van de provincie dienen te ressorteren, terwijl mergelverwerking veel lawaai veroorzaakt en onder het Besluit categorie A-inrichtingen zou moeten vallen. De FODI meent dat mergel een mineraal is en geen steen en pleit er voor dit nadrukkelijk in de nota van toelichting vast te leggen.

Mergel valt onder de definitie van steen. Het wordt onder meer gebruikt voor de produktie van cement. Inrichtingen voor de produktie van cement of cementklinker zijn opgenomen in artikel 1, onderdeel VI, onder b, van het Besluit categorie A-inrichtingen en vallen derhalve onder de werkingssfeer van de Wet geluidhinder. Uit onderzoek is gebleken dat de winning van mergel niet met zodanig veel geluid gepaard gaat dat inrichtingen voor de winning van mergel onder het Besluit categorie A-inrichtingen dienen te vallen. Krachtens het onderhavige besluit is de winning van mergel dan ook buiten de werking van het Besluit categorie A-inrichtingen gebracht. De winning van mergel valt daarmee onder de werking van de Hinderwet, waardoor het gemeentebestuur het bevoegd gezag zou zijn. Het ligt echter voor de hand dat zowel voor de winning als voor de verwerking van mergel het provinciaal bestuur bevoegd gezag is. In het onderhavige besluit is daar thans in voorzien door de vergunningverlening voor de winning van mergel in handen van het provinciaal bestuur te leggen.

In een aantal commentaren wordt overigens ingegaan op verschillende onderwerpen. In deze nota van toelichting zal daarop, waar nodig, nader worden ingegaan bij de betrokken onderwerpen of bij de artikelsgewijze toelichting.

Paragraaf 3. Wijziging van het Besluit categorie A-inrichtingen

Inrichtingen voor grindwinning en voor mergelwinning en inrichtingen voor het winnen van zand of grind waar zich installaties bevinden voor het breken, zeven en drogen van zand, grind en steen en waarvoor een vergunning ingevolge de Ontgrondingenwet (Stb. 1965, 509) is vereist, vallen als gevolg van het onderhavige besluit niet langer onder de Wet geluidhinder en behoeven derhalve niet langer een vergunning op basis van die wet. De geluidaspecten van deze inrichtingen worden op grond van de Hinderwet (Stb. 1952, 274) geregeld.

Wel blijven de installaties voor het zeven, breken of drogen van zand die geen deel uitmaken van een zand of grindwinning waarvoor een vergunning op grond van de Ontgrondingenwet is vereist, onder het regime van de Wet geluidhinder. De in paragraaf 1 genoemde problemen omtrent de zonering doen zich voor deze inrichtingen niet voor. Zij bevinden zich gedurende de activiteiten steeds op dezelfde plaats.

Voorts wordt bij het onderhavige besluit het volgende gewijzigd.

Bij Koninklijk besluit van 4 september 1986, nr. 76, inzake Dekker Zandbaggerbedrijf, heeft de Kroon bepaald, dat slechts inrichtingen die zand, grind en steen te zamen verwerken onder artikel 1, onderdeel VI, onder c, van het Besluit categorie A-inrichtingen vallen. Deze uitspraak had tot gevolg dat de formulering van deze categorie geen betekenis meer had, omdat het verwerken van de drie materialen te zamen in de praktijk niet voorkomt.

Het gevolg van de uitspraak van de Kroon was dan ook dat de installaties niet meer onder de werking van de Wet geluidhinder vielen. Wel

diende voor deze installaties een vergunning te zijn verleend op grond van de Hinderwet.

De bedoelde categorie wordt thans omschreven als inrichtingen voor het breken, zeven of drogen van zand, grind of steen. Door het wijzigen van het woord «en» in: «of» tussen de woorden grind en steen worden de betrokken inrichtingen wederom onder de werking van de Wet geluidhinder gebracht. Wel is dit beperkt tot die installaties voor het verwerken van zand, grind of steen die niet tevens een inrichting zijn voor zand- of grindwinning waarvoor ingevolge de Ontgrondingenwet een vergunning is vereist. Zoals hierboven en in de nota *Gegronde Ontgronden* gesteld worden zodanige installaties ook voor de geluidaspecten onder de werking van de Hinderwet gebracht.

Paragraaf 4. Bevoegd gezag inzake vergunningverlening.

De omschrijving van inrichtingen die vallen onder artikel 1, onderdeel VI, onder a, van het Besluit categorie A-inrichtingen bracht mee, dat grindwinningen met een capaciteit ten aanzien daarvan van honderd-duizend kilogram of meer per uur onder de werking van de Wet geluidhinder vielen. Dat gold ook voor inrichtingen voor de winning van mergel. Ingevolge het in de vorige paragraaf genoemde koninklijk besluit van 4 september 1986 vielen inrichtingen waar alleen zand wordt gewonnen niet onder de werking van de Wet geluidhinder. Wel konden gecombineerde zand en grindwinningen behoren tot de categorie, bedoeld in artikel 1, onderdeel VI, onder a, van het genoemde besluit. Voor de inrichtingen die vergunningplichtig waren op grond van de Wet geluidhinder, werd de vergunning krachtens artikel 17 van die wet verleend door gedeputeerde staten, terwijl de vergunning op grond van de Hinderwet voor die inrichtingen ingevolge artikel 4, tweede lid, onderdeel d, van de Hinderwet eveneens werd verleend door het provinciaal bestuur, in casu gedeputeerde staten volgens artikel 1, eerste lid, onderdeel e, van de Hinderwet. Voor zand- en grindwinningen die niet vallen onder de werking van de Wet geluidhinder, werd de vergunning op grond van de Hinderwet verleend door het gemeentebestuur, in casu het college van burgemeester en wethouders volgens artikel 1, eerste lid, onderdeel f, van de Hinderwet, tenzij de inrichting de gemeentegrenzen overschreed. In dat geval was ingevolge artikel 4, tweede lid, onderdeel a, van de Hinderwet het provinciaal bestuur bevoegd de vergunning te verlenen.

Behoudens een vergunning op grond van de milieuhygiënische wetgeving, met name de Wet geluidhinder en de Hinderwet, behoeven zand- en grindwinningen ook ingevolge de Ontgrondingenwet een vergunning. De bevoegdheid tot het verlenen van deze vergunning berust bij gedeputeerde staten, indien het geen rijkswateren betreft. Is dat wel het geval dan is de Minister van Verkeer en Waterstaat bevoegd. In het voorontwerp voor een nieuwe Ontgrondingenwet, dat in januari 1988 is gepubliceerd, is de bevoegdheid van het provinciaal bestuur tot het verlenen van zodanige vergunning gehandhaafd en is voorts het opstellen van provinciale ontgrondingenplannen voorgeschreven. Het provinciaal bestuur dient daarin de hoofdlijnen van het provinciale ontgrondingenbeleid op te nemen. Indien het provinciale bestuur tevens bevoegd is de vereiste vergunning op grond van de betrokken milieuhygiënische wetten te verlenen, kan het hierdoor komen tot een coördinatie van het ontgrondingen- en het milieubeleid.

De wijziging van het Besluit categorie-A inrichtingen, die in dit besluit haar beslag krijgt, leidt ertoe dat de inrichtingen voor zand- en grindwinning waarvoor een vergunning op grond van de Ontgrondingenwet is

vereist, alsmede de inrichtingen voor de winning van mergel, voor alle milieu-aspecten onder de Hinderwet vallen. De bevoegdheid tot het verlenen van de vereiste milieuvergunningen zou daarmee voor de inrichtingen die geheel binnen een gemeente zijn gelegen overgaan van gedeputeerde staten naar burgemeester en wethouders. Dit is naar mijn oordeel niet gewenst. De grotere inrichtingen voor zand- en grindwinning en verwerkingsinrichtingen voor zand, grind of steen kunnen in belangrijke mate geluidhinder veroorzaken. De kennis en ervaring die nodig is voor het verlenen van vergunningen op het gebied van milieu voor deze inrichtingen, is bij het provinciale apparaat reeds aanwezig. Het verdient dan ook de voorkeur de bevoegdheid tot het verlenen van zodanige vergunningen in handen van gedeputeerde staten te laten. In het onderhavige besluit worden de betreffende inrichtingen voor zand- en grindwinning dan ook op grond van artikel 4, vierde lid, van de Hinderwet aangewezen als inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten bevoegd zijn de vergunning te verlenen. Dit geldt zowel voor installaties die afzonderlijk zand of grind winnen, voor zover dit voorkomt, als voor installaties die zowel zand als grind winnen. Doorslaggevend is de capaciteit van de installatie. Voorts is het gewenst dat zowel voor de winning als voor de verwerking van mergel het provinciaal bestuur het bevoegd gezag is. Het onderhavige besluit strekt daartoe.

Paragraaf 5. Normstelling

In de Wet geluidhinder zijn normen opgenomen voor de maximale geluidbelasting van woningen door industrieën. Bij het verlenen van vergunningen op basis van de Wet geluidhinder dienen deze normen in acht te worden genomen. Voor bedrijven die op grond van de Hinderwet een vergunning behoeven zijn wettelijk geen geluidsnormen vastgelegd. Wel zijn in de circulaire Industrielawaai aanbevelingen voor de te hanteren grenzen en streefwaarden opgenomen (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1 september 1979, no. 92 462, DGM H/G). In de circulaire wordt uitgegaan van een lagere gevelbelasting voor de woning dan in de Wet geluidhinder. Die wet kent echter een ontsnappingsmogelijkheid waardoor afwijking van de norm van 50 dB(A) mogelijk is. Dit biedt een oplossing voor bedrijven die grote geluidsemissies veroorzaken en die naar hun aard niet in alle gevallen kunnen voldoen aan het gestelde in de circulaire.

De inrichtingen voor zand- en grindwinning vallen door de onderhavige wijziging van het Besluit categorie-A inrichtingen niet meer onder de Wet geluidhinder. Uit het eerder genoemde onderzoek inzake geluid van grindwininstallaties blijkt, dat het voor die installaties ook na het treffen van maatregelen aan de bron niet goed mogelijk is te voldoen aan de circulaire Industrielawaai. Als gevolg van de onderhavige wijziging zou echter geen ontheffing meer mogelijk zijn van de norm van 50 dB(A). Het winnen van zand en de wijze van winning leidt tot een geringere geluidproductie. Met het oog op de inrichtingen voor grindwinning wordt de circulaire Industrielawaai aangepast. Voor deze inrichtingen zullen aparte grenswaarden worden vastgesteld, die zowel op nieuwe als op bestaande inrichtingen betrekking zullen hebben. Het voornemen bestaat een bandbreedte van 50 tot 60 dB(A) op te nemen. Dit voornemen is reeds aangekondigd in antwoord op vragen van de leden van de Tweede Kamer Ruigrok-Verreijt en Van der Vaart (Aanhangsel Handelingen II 1990/91, nr. 335). Daardoor blijft afwijking van de norm van 50 dB(A) mogelijk voor installaties voor grindwinning. Indien aan een bestaande vergunning geluidvoorschriften zijn verbonden die niet overeenstemmen met de nieuwe normen, zal volgens de gebruikelijke procedures een hernieuwde beoordeling kunnen plaatsvinden.

Paragraaf 6. Financiering akoestisch onderzoek en maatregelen aan de bron

De inrichtingen die als gevolg van het onderhavige besluit niet langer onder de Wet geluidhinder vallen, hebben veelal heffingen betaald op grond van de Tijdelijke heffingwet industrielaawaai (Stb. 1983, 685). De opbrengst van deze heffingen was onder meer bestemd voor de vergoeding van de kosten van akoestische onderzoeken en het verlenen van bijdragen in de kosten van maatregelen bij de bron in het kader van de sanering.

Gelet op de grote geluidproductie van deze inrichtingen is het waarschijnlijk dat in veel gevallen de wens zal bestaan deze inrichtingen te saneren. In veel gevallen zullen ingrijpende maatregelen aan de bron nodig zijn om een milieuhygiënisch aanvaardbare situatie te bereiken. De vergoeding van de kosten van maatregelen aan de bron in het kader van de sanering van deze inrichtingen behoeft geen nadere regeling. Bij verzoeken om schadevergoeding op grond van artikel 61aa van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133) zullen de kosten van de maatregelen ter sanering van deze inrichtingen worden vergoed overeenkomstig de uitgangspunten van de Leidraad sanering industrielaawaai (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, oktober 1986) en de circulaire Schadevergoedingen (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, augustus 1982). Op deze wijze behoudt het gezag dat tot vergunningverlening bevoegd is, een zelfde financiële ondersteuning voor het doorvoeren van een sanering als onder het regime van de Wet geluidhinder het geval was.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer heeft de bevoegdheid om een bijdrage te verlenen in de kosten van akoestische saneringsonderzoeken voor de betreffende inrichtingen. Het gezag dat bevoegd is tot verlening van de Hinderwetvergunning aan de inrichtingen voor de winning van zand of grind met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 kilogram per uur of meer en aan de inrichtingen voor het breken, zeven of drogen van zand, grind of steen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100 000 ton per jaar of meer, die deel uitmaken van een zand-of grindwinning waarvoor een vergunning krachtens de Ontgrondingenwet is vereist, meldt aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer het voornemen tot het uitvoeren van een sanering bij de betreffende inrichtingen, zodat de saneringsonderzoeken kunnen worden opgenomen in de programmering van het Meerjaren Saneringsprogramma Geluidhinderbestrijding (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, directie Geluid, 1989). Het saneringsonderzoek dat op basis van dit besluit voor een vergoeding van de kosten in aanmerking komt, is vergelijkbaar met het zogenoemde fase-II en fase-III-onderzoek in het kader van de Wet geluidhinder zoals aangeduid in artikel 9 van het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne.

Paragraaf 7. Dereguleringsstoets

Het onderhavige besluit draagt op de volgende punten bij aan de doelstelling van vermindering en vereenvoudiging van overheidsregelingen.

Het besluit heeft tot gevolg dat de zoneringsverplichting vervalt voor terreinen waar inrichtingen voor grindwinning of voor mergelwinning actief zijn, alsmede voor terreinen waar inrichtingen aanwezig zijn voor het winnen van zand of grind en waar zich tevens inrichtingen bevinden voor het verwerken van zand, grind of steen. Het wegvallen van de

zoneringsverplichting geeft provinciale en gemeentelijke overheden een grotere vrijheid de ruimtelijke ontwikkelingen in die zones te bepalen.

Voorts is bewerkstelligd dat het provinciaal bestuur tot een coördinatie van het milieubeleid kan komen. Daartoe is een stroomlijning doorgevoerd bij de beoordeling van aanvragen voor een vergunning op grond van artikel 17 van de Wet geluidhinder en verzoeken voor een vergunning op grond van artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet. De beoordeling van zodanige aanvragen of verzoeken wordt in handen gelegd van gedeputeerde staten, ongeacht of het de Wet geluidhinder of de Hinderwet betreft. Op deze wijze is voor het verlenen van vergunningen op het gebied van geluidhinder voor deze inrichtingen één instantie verantwoordelijk en wordt meer efficiënt gebruik gemaakt van de kennis die daaromtrent bij het provinciaal apparaat aanwezig is.

Gevolg van het vervallen van de zoneringsverplichting voor zand- en grindwinningen waarvoor een vergunning krachtens de Ontgrondingenwet is vereist, zou zijn dat geen bijdrage meer wordt verleend in de kosten van akoestische saneringsonderzoeken op grond van het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Het onderhavige besluit beoogt door een wijziging van dat besluit de bijdrage in deze kosten te continueren. Voor de sanering en de kostenvergoedingen daarvan wordt omwille van de eenvormigheid aangesloten op de procedures zoals deze zijn vastgesteld in het kader van de Wet geluidhinder. Er is geen toename van de werklast van de provincies als gevolg hiervan.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikelen I en II

Inrichtingen voor de winning van grind en van mergel en inrichtingen voor het verwerken van zand, grind of steen die tevens een inrichting voor zand- of grindwinning zijn, vallen krachtens artikel I niet langer onder de werking van de Wet geluidhinder, maar onder die van de Hinderwet. Voorts bepaalt dit artikel dat inrichtingen voor het verwerken van zand, grind of steen die niet tevens een inrichting zijn voor zand- of grindwinning door de Wet geluidhinder beheerst worden. Van één inrichting is sprake, indien tussen de betrokken installaties technische, functionele of organisatorische verbindingen bestaan. Zodanige verbinding dient in ieder geval te worden aangenomen, indien de installaties zich binnen één wingebed bevinden.

Anders dan in de Nota Gegrond Ontgronden wordt niet gesproken over een verwerkingsinrichting die één inrichting vormt met een inrichting voor de winning van zand of grind, maar over een verwerkingsinrichting die een inrichting voor de winning van zand of grind is. Daarmee wordt beoogd duidelijker aan te geven dat het om één inrichting moet gaan. De omschrijving in de Nota Gegrond Ontgronden sluit niet volledig uit dat het om twee inrichtingen kan gaan die tijdelijk worden samengevoegd.

Rond terreinen met een bestemming die de mogelijkheid van vestiging van inrichtingen voor de verwerking van zand, grind of steen insluit, dient een zone te worden vastgesteld. Krachtens artikel 182 van de Wet geluidhinder dient bij algemene maatregel van bestuur een termijn te worden bepaald binnen welke die zone moet worden vastgesteld. Volgens artikel II bedraagt die termijn twee jaar na de datum van inwerkingtreding van het onderhavige besluit. In het tweede lid is bepaald dat deze termijn niet door gedeputeerde staten verlengd kan worden. In veel gevallen zal rond de betrokken terreinen reeds een zone zijn vastgesteld.

De mogelijkheid van vestiging van een inrichting die behoort tot een krachtens artikel 16 van de Wet geluidhinder aangewezen categorie verplicht immers reeds tot vaststelling van een geluidszone (artikelen 41 en 53 van de Wet geluidhinder). Het aantal zones dat als gevolg van het onderhavige besluit dient te worden vastgesteld is derhalve naar verwachting gering.

Anders dan in het commentaar van mr. R.H.J.M. baron van Hövell tot Westerfliet is gesteld wordt met het afschaffen van de zoneringsplicht voor grindwinning de gemeente geen instrument ontnomen om milieubelangen te behartigen. Door bijvoorbeeld een industrieterrein te zoneren wordt vastgelegd hoe ter plaatse de situatie met betrekking tot geluidhinder is en in hoeverre woningbouw in de omgeving mogelijk is. De zonerings voorkomt de geluidsoverlast niet of dringt deze niet terug. Om de overschrijding terug te dringen dienen bij de vergunningverlening eisen inzake de terugdringing of beperking van de geluidsemisatie te worden gesteld. Zodanige eisen kunnen eveneens bij het verlenen van een vergunning op basis van de Hinderwet worden opgelegd.

Artikel III

Dit artikel bevat een overgangsregeling voor de inrichtingen die als gevolg van het onderhavige besluit niet langer onder de werking van de Wet geluidhinder vallen: de inrichtingen voor grindwinning en voor mergelwinning en de inrichtingen die zand, grind en steen verwerken, voor zover dit voorkomt, en die tevens zand of grind winnen. Het betreft inrichtingen waar één of meer verbrandingsmotoren worden gebedzigd met een vermogen of een gezamenlijk vermogen groter dan 0,18 kW. Zij behoren derhalve tot de inrichtingen bedoeld in artikel 1, aanhef en onderdeel I, onder b, van het Hinderbesluit (Stb. 1953, 36) en dienen in het bezit te zijn van een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet. Deze vergunning betreft niet de geluidaspecten, waarvoor immers op grond van artikel 17 van de Wet geluidhinder een vergunning wordt verleend. Indien reeds een vergunning is verleend krachtens artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet bepaalt het eerste lid van het onderhavige artikel, dat de voorschriften verbonden aan de vergunning op grond van de Wet geluidhinder toegevoegd worden aan de vergunning verleend op grond van de Hinderwet. Die vergunning wordt derhalve uitgebreid met de geluidaspecten.

Het tweede lid regelt het geval dat reeds een vergunning is verleend krachtens artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet, maar over een aanvraag voor een vergunning op grond van artikel 17 van de Wet geluidhinder nog niet is beslist. In dat geval wordt de aanvraag op grond van de Wet geluidhinder gelijkgesteld met een verzoek nieuwe voorschriften te verbinden aan de vergunning verleend op grond van de Hinderwet of, indien de vergunning onder voorschriften is verleend, nieuwe voorschriften toe te voegen. Artikel 26 van de Hinderwet voorziet daarin. In paragraaf 5 van het algemeen deel van deze nota van toelichting is gesteld, dat de circulaire Industrielawaai voor grindwininstallaties wordt aangepast. In de praktijk is er derhalve geen verschil in normstelling en bestaat er geen bezwaar om reeds ingediende aanvragen op grond van de Hinderwet te beoordelen.

Indien zowel een aanvraag op grond van de Wet geluidhinder als een verzoek krachtens de Hinderwet is ingediend en over beide nog niet is beslist, bepaalt het derde lid dat de aanvraag op grond van de Wet geluidhinder buiten behandeling blijft. Er dient derhalve nog slechts beslist te worden over de verlening van een vergunning op grond van de

Hinderwet. Daarbij worden de geluidaspecten mede in de overwegingen betrokken.

Het vierde lid geeft een overgangsregeling in geval inzake een vergunning krachtens artikel 17 van de Wet geluidhinder beroep is ingesteld. Zodanige zaak wordt beheerst door de Wet geluidhinder, onder welk regime de beoordeling van de vergunningaanvraag is geschied. Indien door de rechter of anderszins alsnog wordt besloten tot verlening van de vergunning, treedt de overgangsregeling van het eerste lid in werking.

Gedeputeerde staten blijven bij de overgang van de installaties van het regime van de Wet geluidhinder naar dat van de Hinderwet het bevoegd gezag. Daarvoor is derhalve geen overgangsregeling nodig.

Evenmin is in dit besluit een overgangsregeling nodig voor de inrichtingen die als gevolg van dit besluit niet langer onder de werking van de Hinderwet, maar onder die van de Wet geluidhinder zullen vallen. Dit betreft de inrichtingen voor de verwerking van zand, grind of steen die niet tevens zand of grind winnen. Artikel 181, vierde lid, van de Wet geluidhinder geeft daarvoor een regeling. Ingevolge dat artikel worden vergunningen verleend krachtens de Hinderwet, voor zover deze betrekking hebben op geluidhinder, geacht te zijn verleend krachtens de Wet geluidhinder.

Artikelen IV en V

De Hinderwet geeft in artikel 4, vierde lid, de mogelijkheid te bepalen dat in plaats van het college van burgemeester en wethouders gedeputeerde staten bevoegd zijn een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet te verlenen, indien de inrichting behoort tot een bij die maatregel aangegeven categorie van inrichtingen die in belangrijke mate daarbuiten gevaar, schade of hinder kunnen veroorzaken. In het Hinderbesluit worden thans, volgens artikel IV, drie categorieën als zodanig aangegeven. Het betreft inrichtingen voor zand- of grindwinning, inrichtingen voor het verwerken van zand, grind of steen die een inrichting zijn voor zand- of grindwinning en inrichtingen voor de winning van mergel. Voor deze inrichtingen zijn krachtens artikel IV gedeputeerde staten het bevoegd gezag. Voor de inrichtingen voor grindwinning en voor de inrichtingen voor het verwerken van zand, grind en steen, voor zover dit voorkomt, die een inrichting zijn voor zand- of grindwinning was dit reeds op grond van de Wet geluidhinder het geval. Voor de inrichtingen die zand, grind of steen verwerken, die een inrichting zijn voor zand- of grindwinning en die de gemeentegrenzen overschrijden, zijn op grond van de Hinderwet gedeputeerde staten eveneens het bevoegd gezag. Slechts voor zodanige inrichtingen die niet de gemeentegrenzen overschrijden waren op grond van de Hinderwet burgemeester en wethouders het bevoegd gezag.

Voor inrichtingen voor de winning van mergel met een capaciteit van 10^5 kg/h of meer waren gedeputeerde staten reeds het bevoegd gezag. Onder steen dient ook mergel te worden begrepen en inrichtingen voor de winning van steen met genoemde capaciteit vielen onder de Wet geluidhinder en daarmee onder de bevoegdheid van het provinciaal bestuur. Inrichtingen voor de winning van mergel met die capaciteit vallen thans onder het regime van de Hinderwet.

Inrichtingen voor de winning van mergel met een capaciteit van minder dan 10^5 kg/h vielen reeds onder de werkingssfeer van de Hinderwet. Het provinciaal bestuur was reeds bevoegd gezag, indien de inrichting de gemeentegrens overschrijdt. Voor deze inrichtingen treedt geen wijziging

op. Slechts voor die inrichtingen die de gemeentegrens niet overschrijden, verandert het bevoegd gezag.

Voor de genoemde inrichtingen waarvoor burgemeester en wethouders het bevoegd gezag waren of door de wijziging zouden worden, gaat op grond van artikel IV de bevoegdheid tot vergunningverlening over op gedeputeerde staten. Artikel V geeft een overgangsregeling voor de gevallen waarin het gemeentebestuur bevoegd gezag was. Voor inrichtingen waarvoor reeds een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet is verleend, wordt die vergunning gelijkgesteld met een vergunning verleend door gedeputeerde staten (eerste lid). Indien een verzoek voor een vergunning is gedaan maar daarover nog niet is beslist, wordt het verzoek gelijkgesteld met een verzoek ingediend bij gedeputeerde staten en dienen burgemeester en wethouders het verzoek door te zenden (tweede lid).

Indien echter nog beroep gaande is, blijven burgemeester en wethouders het bevoegde gezag. Zodra onherroepelijk tot vergunningverlening besloten wordt, wordt de verleende vergunning gelijkgesteld met een door gedeputeerde staten verleende vergunning (derde lid).

Artikel VI

Op grond van het gewijzigde artikel 11 van het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne zullen door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer regels gesteld kunnen worden omtrent de wijze van indiening van het verzoek tot kostenvergoeding.

Een saneringsonderzoek komt slechts voor een kostenvergoeding in aanmerking indien er sprake is van een aanzienlijke geluidhinder nabij de woningen en andere geluidgevoelige objecten in de omgeving van de inrichting. Het provinciaal bestuur zal in het verzoek moeten aantonen dat bij de betreffende inrichting sprake is van een aanzienlijke geluidhinder. In veel gevallen zal dit evident zijn en zal dit zonder nader onderzoek kunnen worden aangetoond. Indien wordt aangetoond dat er sprake is van geluidhinder maar er onduidelijkheid blijft bestaan over de precieze ernst daarvan, gerelateerd aan de aanwezige geluidbelasting, zal opdracht worden gegeven voor een akoestisch onderzoek ter bepaling van de gevelbelasting van de hoogst belaste woning.

Naar analogie met de saneringsoperatie op grond van de Wet geluidhinder zal geen kostenvergoeding van het onderzoek plaatsvinden indien de geluidbelasting van de gevel van de hoogstbelaste woning voor het treffen van de maatregelen gelijk is of minder bedraagt dan 55 dB(A).

Het akoestisch onderzoek dient te worden uitgevoerd overeenkomstig de regels die zijn gesteld krachtens artikel 73 van de Wet geluidhinder. De kostenvergoeding geschiedt op dezelfde basis als de vergoeding van de kosten voor het akoestisch onderzoek op grond van de Wet geluidhinder. Er wordt daarbij ook voorzien in een toeslag van 11 % op de kosten van het akoestisch onderzoek voor de voorbereiding en de begeleiding van het onderzoek door de provincie. Het bestuur van de gemeente waar de inrichting gevestigd is, de regionale inspecteur voor de milieuhygiëne en de vergunninghouder worden uitgenodigd om deel te nemen aan de voorbereiding en de begeleiding van het onderzoek.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders